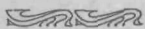

Atej pa so morali iti po jerbas pod streho; prinesli so tudi mrve, da bo mogla „Miška“ zopet spavati sladko.

In z „Miško“ je prišlo novo veselje za Janezka in Maksa in za druge naše otročiče; za vso dolgo zimo je prišlo . . . *Joško Čopov.*

Zajček.

Hribarjev Polde je imel zajčka. Kupil ga je pri Dragarjevih za Svibnom. Čisto bel je bil kakor mleko in se je bal.

Polde ga je dejal v hlev.

„Skači, malček!“

Zajček je skakljal pod živino in prišel je do konjev.

„Beži! Da te ne brcneta!“

Polde je zakričal, zbal se je za zajčkovo življenje.

„Beži!“

Toda zajček ni poslušal Poldeta. Tekel je vedno naprej — hop! hop! — okrog konjevih nog, postal je zopet malo in zamigal z ušesi.

„Beži!“

Zakričal je Polde. Prijel je bil zajčka in bi ga bil spravil na varno! toda tudi sam se je bal konjev.

Zajček je skakljal vedno naprej in naprej — dotaknil se je konjeve noge. Konj je dvignil nogo, ozrl se z velikimi očmi v tla in je zapazil zajčka. — „Beži!“ je prosil Polde in je šel na prag.

Trenutek pozneje je zajčalo — konj je pohodil zajčka. — Mrtev je ležal zajček na tleh; iz oči mu je curljala kri, leva noga je bila zdrobljena.

„Zajček neubogljivi!“

Polde ga je pobral in nesel v izbo.

„Mama! Mrtev!“ —

Vrgel ga je na tla; tako je ležal, zmečkan na tleh in ni se ganil.

„Nesi ga mucu!“

Polde je vstal, prijel je zajčka za ušesa in ga je nesel vunkaj.

Tiho se je pritihtapil muc, veselo so mu zrle žarke oči.

„Vidiš?“

Dvignil je Polde zajčka v zrak in ga zazibal semintja.

„Ti diši? Kaj?“

Muc se je postavil na zadnji nogi in je zrl na mrtvega zajčka.

„Hop!“

Polde je zagnal zajčka daleč od sebe; muc je pa stekel in je imel kmalu zajčka v krempljih.

Tako je koristil ubogi zajček s svojo mastjo lačnemu mucu, a je napravil veliko žalost malemu Poldetu. *Cvetomirski.*

